

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Câte-va cuvinte asupra autorității lucrului judecat, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Înalta Curte de casație și justiție, secția II: C. Dobrescu-Argeși și Elena Ionescu cu I. Niculescu, recurs penal.

Tribunalul Ilfov, secția III C. c.: Teodor Mandrea cu Paul Negulescu.

Necrolog.—Bibliografii.

Câte-va cuvinte asupra autorității lucrului judecat.

(Decisia Curței din Craiova și articolul D-lui C. G. Disescu, publicate în Dreptul din 8 Noembrie 1901, No. 72).

Autoritatea lucrului judecat interesează în gradul cel mai înalt ordinea publică. Ea are de scop, pe de o parte, după cum foarte bine dice o carte de judecată a judecăt. ocol III din București ⁽¹⁾, înlăturarea contradicțiilor judecătorești, care ar slăbi respectul datorit justiției și ar micșora încrederea și demnitatea de care trebuie să se bucure în Stat puterea judecătorească; ear pe de alta, necesitatea de se pune un capăt contestațiilor d'între împricinați, care prin posibilitatea de a reveni mereu înaintea justiției, după cum era la noi altă dată, ar arunca cea mai mare incertitudine în transacțiile omenești. De aceea, în toate legiuirile găsim înscris acest principiu, vechiul cât lumea: *Res judicata pro veritate habetur* (L. 207, Dig., *De regulis juris antiqui*, 50, 17); și de aceea presumpția de adevăr, care rezultă din hotărârile judecătorești nu poate nici într'un caz fi combătută prin proba contrară, nici chiar prin mărturisire sau jurământ (art. 1201, 1202) ⁽²⁾. O hotărîre judecătorească, ori cât de greșită ar fi, se consideră ca expresiunea adevărului, pentru că numai grație acestui principiu poate să domnească or-

dinea și pacea între cetățeni. Legiuitorul a preferat, cu drept cuvânt, să consacre o justiție legală de cât să fie în veci și în infinit drepturile cetățenilor în suspensie. «Judecățile ce au luat sfârșit după pravilă și cu desfaceri și isbrâniri, dice Andronaki Donici, *nici cu porunca stăpânirei nu se pot strica*; ear hotărârile ce se vor face cu strâmba tălcuire a pravilelor, nu au nici o tărie» (Capit. 42, *Despre hotărîrea judecăței*, § 2) ⁽³⁾. Cu toate acestea, principiul salutar și necesar

⁽³⁾ Sunt și documente vechi care ar părea că statornicesc puterea lucrului judecat. Din aceste documente vom reproduce de o cam dată numai unul, a lui Ion Aron Voevod, din 1592. Eată acest document: «Io Aron Vodă, cu mila lui Dumnezeu, Domn țarei Moldovei; iată că a venit înaintea noastră și înaintea tuturor boerilor noștri ai Moldovei, Doamna Anghelina, fata lui Șeptilici și nepoții ei Ionașcu și Gligorie și Gheorghe, fii lui pan Ghianghia, fost hatman, și s'a judecat cu Doamna lui Dumitru Moviliță, pentru un sat, *Săveanii*, pe apa Basăului, și au pus înaintea noastră fiii lui Ghianghia hărțile, ce le au avut de la bătrînul Ștefan Vodă și de la bătrînul Petru Vodă, și întărire și de la alți înaintași Domni, ear dînsa a pus uricul de danie de la Iliș Vodă. Deci, noi am judecat și cu aceste hărți, și încă am trimes și după bărbați buni și bătrâni și după megieși de prin prejur, după cum densii au aflat cu sulețele lor că este dreaptă ocină și moșie a fetei lui Șeptilici și a fiilor lui Ghianghia, și pe care moșii și părinții lor i-au miluit cu acest sat. Drept aceia, noi și cu boerii noștri și cu sfatul nostru am aflat că este dreaptă ocină și moșie a fetei lui Șeptilici și a fiilor lui Ghianghia și s'au îndreptat și au pus loriși *ferie 24 zloți* dinaintea noastră; iar Doamna lui Dumitru Moviliță a rămas din toată legea noastră. Iar un uric, ce l'a făcut în dulele lui Petru Vodă, cum că s'ar fi judecat cu ei, boerii de la Curtea Domniei mele au mărturisit că nu s'a judecat atunci; *drept aceia, acele hărți ale ei să nu aibă a se crede, și mai mult să nu aibă a se judeca, nici să se încerce vre-o dată în veci înaintea acestei cărți a noastre*.-- Domnul a dis.—Scriș în Iași, la anul 7100 (1592), Februarie 24. (Semnat): Ion Aron Voevod.—Dumitru».

Acest document, scris pe hârtie, este bine păstrat și aparține familiei C. Corjescu, a cărui moștenitori sunt proprietari moșiei Săveni (ținutul Dorohoi). Documentul ce reproducem și care a fost publicat în *Uricariul*, t. XVIII, p. 222, 223, presintă o mare însemnătate din punctul de vedere juridic, căci el ne dovedește că partea care câștiga procesul, cum este aici Anghelina, trebuia să depue la vesterie o anumită taxă, *feria*, dacă voea ca procesul să fie în veci curmat. Alt-fel, partea remasă în judecată (adecă care perduse procesul), putea să'l reinceapă sub altă Domnie, *Feria* era de 12 sau de 24 zloți.

⁽¹⁾ Vezi *Dreptul* din 1897, No. 37.⁽²⁾ Vezi Glasson, *Précis th. et pratique de procéd. civile* (Paris, Pichon, 1902), I, p. 524. Cpr. T. VII a Coment. noastre, p. 311 și 317.

al autorității lucrului judecat nu exista la noi altă dată, căci, după cum foarte bine ține C. Negruzzi, în precuvântarea Codului lui Andronaki Donici (ed. din 1858), este de luat seama că pricinile semănau cu pânza Penelopei; ele nu se mai curmau, ci se încurcau, mergeau și se înnoiau din Domn în Domn, și pre Domni îi schimba des mazilia sau ștreangul!

La 1832, vine însă Regulamentul organic, care, sub sabia străinului, introduce și la noi principiul autorității lucrului judecat. Eată cum se exprimă art. 364 din acest Regulament, prima Constituție a Românilor: «Spre conținerea înseamnărilor nepriinți a înnoirii judecăților și a necuviințelor care urmează prin nestatornicia celor judecate și a proprietății, precum și înprospătarea de necurmăte pricină, care învecinând prigonirile, au înrăurire și asupra caracterului, se legiuiește: că ori ce pricină hotărâtă de Divanul domnesc, este în veci curmată, și nu se va putea înnoi la nici o întâmplare, nici în vremea Domnului aceluia, nici de către urmașii lui». Tot acest Regulament, prin art. 279, introduce marele principiu democratic al separațiunii puterilor în Stat, fără de care libertatea cetățenilor n'ar fi de cât un cuvânt, și fără de care nu poate să existe o adevărată organizare politică.

Acestea odată expuse, să venim acum la decizia Curței din Craiova și la frumosul articol al d-lui C. G. Dissescu⁽⁴⁾, despre care ne-am propus să șicem câte-va cuvinte.

Unde stă autoritatea lucrului judecat? În dispoșitiv, sau în considerentele hotărârii? Excelentul nostru amic, d-l C. G. Dissescu și decizia Curței din Craiova din 3 Octombrie 1901 răspund: atât în dispoșitiv cât și în considerentele sentinței. Tot cam în aceiași termeni se exprimă și tribunalul de Iași prin o sentință pronunțată la 1892. Autoritatea lucrului judecat, țice această sentință, rezultă din dispoșitivul hotărârii combinat cu motivele intervenite asupra cererilor și concludiilor părților⁽⁵⁾. Ast-fel pusă chestiunea, credem că soluția de mai sus este prea absolută și ar putea induce pe unii în eroare.

Este, în adevăr, de principiu că lucrul judecat stă în dispoșitivul hotărârii și că dacă motivele pot, când ele sunt de acord cu dispoșitivul, să'l lumineze întru cât-va, totuși acest din urmă rămâne singur legea contestațiunii, de câte ori

el este în contradicere cu motivele⁽⁶⁾. «*C'est une notion vulgaire, țice T. Huc, que l'autorité de la chose jugée s'attache uniquement aux dispositifs des jugemens et ne doit pas être recherchée dans les motifs. Donc, quelle que soit la nettelé avec laquelle les motifs d'un jugement indiquent dans quels sens doit être conçue la solution à intervenir, cette solution ne pourra pas passer en force de chose jugée si elle n'a pas fait l'objet d'une décision véritable, et si le dispositif est resté muet à cet égard*»⁽⁷⁾.

Tot în acest sens se pronunță și doctrina italiană: «*La sentenza contiene due parti, țice Francesco Ricci*⁽⁸⁾: *quella in cui si decide la lite; l'altra nella quale si svolgono i motivi di fatto e di diritto sui quali il giudice ha fondato la sua decisione. Di regola, il giudicato sta nel dispoșitivo della sentenza, non nel ragioni che lo hanno motivato*».

Așa dar, o chestiune nu poate fi considerată ca judecată prin faptul că ea a fost examinată numai în motivele sentinței, dacă ea n'a fost rezolvită și prin dispoșitivul ei⁽⁹⁾. «*Il est certain, țice T. Huc, que toutes les restrictions ou tempéraments, comme on le dit par euphémise, apportés à la règle que la chose jugée réside seulement dans le dispositif, sont la complète négation de la règle elle-même. Déclarer que l'autorité de la chose jugée appartient seulement au dispositif, et admettre en même temps que ce dispositif peut être éclairé, interprété et complété par les motifs, n'est pas autre chose que conférer cette autorité aux motifs eux-mêmes. Pourquoi donc, dès lors, créer une règle en théorie, pour la démentir à chaque pas dans la pratique?*»⁽¹⁰⁾.

Prin urmare, principiul trebuie ast-fel formulat: Autoritatea lucrului judecat stă numai în dispoșitivul hotărârii, și în cas când acest dispoșitiv ar fi indoelnic, judecătorii cari au pronunțat sentința ar putea să'l interprete, fără a denatura însă

⁽⁶⁾ C. Pau. Sirey, 1900. 1. 36. Cpr. și Cas. fr. D. P. 91. 1. 15. Sirey, 91. 1. 248. Trib. Paris Pand. Period. 90. 2. 270. Cas. rom. Bulet. 1869, p. 63. Bulet. 1882, p. 385 și Dreptul din 1882, No. 60. Bulet. 1889, p. 758. Bulet. 1892, p. 436, etc. Cpr. și C. Iași. Curierul Judiciar din 1900, No. 19.

⁽⁷⁾ T. Huc, Comment. th. et. pratique du Code civil, VIII, 316. Planiol, Tr. élément. de dr. civil, II, 161. Fuzier-Herman, C. civ. annoté, III, art. 1351, No. 855 urm. Répert. Sirey, Chose jugée, 214 urm. Bonnier, Tr. des preuves, 863 (ed. Larnaude din 1888). Laurent, XX, 29. Garsonnet, Pr. civ., III, § 465, p. 239 (ed. 1). Larombière, V. art. 1351, No. 18. Demolombe, XXX, 289 urm. Pand. fr., Chose jugée, 320. Lacoste, De la chose jugée, 214 urm. G. Griollet, De l'autorité de la chose jugée, p. 122, etc.

⁽⁸⁾ Delle prove (Torino, 1891), No. 350. Veđi și Pasquale Tuozi, L'autorità della cosa giudicata nel civile e nel penale (Torino, 1900), p. 122.

⁽⁹⁾ Cas. fr. Sirey, 99. 1. 307.

⁽¹⁰⁾ T. Huc, op. cit., VIII, 310, p. 394, 395.

⁽⁴⁾ Veđi Dreptul din 8 Noembrie 1901, No. 72.

⁽⁵⁾ Veđi Dreptul din 1892, No. 82. — Dispoșitivul hotărârilor, țice Curtea de cas. din Francia (21 Febr. 1900) constituie lucrul judecat și enunțările cuprinse în motive nu participă la acest caracter de cât atunci când sunt în legătură cu dispoșitivul. Sirey, 1900. 1. 264.

sensul lui, căci aceasta ar însemna a viola autoritatea lucrului judecat⁽¹¹⁾. Judecătorii chemați a interpreta decisiile lor, pot, ce e dreptul, uneori, să aibă în vedere motivele date de dânsii, dacă aceste motive sunt explicate și nu lasă nici o îndoială în privința soluțiunii admise⁽¹²⁾.

Dacă însă motivele sunt contradictorii dispoșitivului, care este clar și precis, nici o interpretare nu mai poate avea loc. Contrațicerea între motive și dispoșitiv ar echivala cu lipsa de motivare și ar putea să aducă anularea decisiunii⁽¹³⁾.

Legiitorul ar fi trebuit să se ocupe despre autoritatea lucrului judecat în Codul de procedură civilă, cu ocaziunea hotărîrilor judecătorești, pentru că acolo este adevăratul sediū al materii, după cum observă mai mulți autori⁽¹⁴⁾. De aceea, în tot Codul civil german nu se va găsi nici un cuvânt relativ la autoritatea lucrului judecat. Codul de procedură civilă german din 1877, revizuit la 1898, se ocupă însă în mai multe dispozițiuni despre această însemnată materie. Art. 322 din această procedură (293 vechiū) prevede, între altele, că «hotărîrile judecătorești nu vor fi susceptibile de a dobândi autoritatea lucrului judecat de cât atunci când vor cuprinde o decisiune asupra reclamațiunii care face obiectul cererei principale sau reconvenționale»⁽¹⁵⁾.

Va să dică, în această legislație, motivele de fapt sau de drept pe care se întemeiază judecătorii pentru a-și pronunța hotărîrea lor, și care n'au fost obiectul vre unei decisiuni speciale, nu pot fi invocate ca lucru judecat și nu împiedică o cerere ulterioară asupra punctelor decise prin acele motive. S'a înlăturat deci teoria lui Savigny și distincțiunea între motivele *subiective* sau simplele mobile de determinare ale judecătorului și motivele *obiective*, care, în această teorie abstractă și subtilă, singure ar avea puterea lucrului judecat, pentru că sunt așa dicînd sufletul și nervul sentinței, *anima et quasi nervus sententiæ*, după expresiunea lui Böhmer, a cărui teorie este în totul adoptată și sprijinită de Savigny⁽¹⁶⁾.

(11) Cas. fr. Sirey, 99. 1. 176.

(12) Cas. fr. Sirey, 99. 1. 136.

(13) Cas. fr. Sirey, 97. 1. 108.

(14) Vedi Planiol, II, 460.—Cu toate acestea, mai multe legislațiuni civile, luându-se ca și Codul nostru după acel francez, care urmează orbește pe Pothier (*Oblig.*, II, 850 urm.), tratează în treacăt despre autoritatea lucrului judecat cu ocazia presumpțiilor legale. Vedi, de exemplu, Codul civil neerlandez (art. 1953 urm.); Codul civil portughez din 1867 (art. 2502-2505); Codul civil spaniol din 1889 (art. 1251, 1252), etc.

(15) «*Urtheile sind der Rechtskraft nur insoweit fähig, als über den durch die Klage oder durch die Widerklage erhobenen Anspruch entschieden ist*».

(16) Savigny, *System des heutigen römischen Rechts*, VI, § 291, p. 361, nota e și § 293, p. 389, nota f (ed. germ., Berlin, 1847).

Credem că procedura germană face o bună aplicație a principiilor în materie de lucru judecat, și că aceleași principii sunt admisibile și la noi. Atât am avut de discutat de o cam dată asupra autorității lucrului judecat.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 30 Octombrie 1901

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

G. Dobrescu-Argeș și Elena Ionescu cu I. Niculescu, recurs penal

Fals în acte private.—Contrafacerea iscăliturii semnatarilor într-o cambie.—Neîndeplinirea în cambie a formalității cerută de art. 275 din Codul comercial.—Efectele neîndeplinirii acestei formalități.—Dacă contrafacerea unei cambii fără îndeplinirea acestei formalități constituie delictul de fals în acte private.—(Art. 127 Codul penal și art. 275 Cod comercial).

Hotărîri.—Motivarea lor.—Cum trebuie motivate.—Alibiuri.—Cestiuni de drept.—Martori.—Crezămîntul depunerilor.—Apreciere suverană a judecătorilor fondului.

Fals în acte private.—Falsificarea unei cambii.—Lipsa borderoului la bancherul unde s'a scontat.—Nemotivarea hotărîrei asupra acestui punct.—Dacă constituie o omisiune esențială.

Fals în acte private.—Servirea cu un act falsificat.—Scontarea unei cambii false.—Ce trebuie să stabilească judecătorul în acest delict.—Intenția frauduloasă.—De unde rezultă.—(Art. 127 Codul penal).

Cestiuni de fapt.—Constatarea lor.—Apreciere suverană a instanțelor de fond.

1. Nică-erî legiitorul nu pronunță nulitatea obligațiunii sub-scriitorului unei cambii, pentru neîndeplinirea formalității cerută de art. 275 din Codul comercial, adică aceea d'a adăoga la semnătura sa cuvintele «bun și aprobat» arătînd în litere suma pentru care se obligă, și singurul efect ce produce lipsa acestei formalități consistă în aceea că o cambie neregulată făcută nu mai poate face probă completă prin ea însăși, dar nu este despuată pentru aceasta de ori-ce efect, căci ea poate servi ca ori-ce înscris sub semnătură privată, de un început de dovadă scrisă ce poate fi completată prin martori și presumpțiuni.

Așa dar, pe cât timp cambia făcută în condițiile de mai sus poate produce un efect juridic, rămîne învederat că contrafacerea iscăliturii semnatarilor după o asemenea cambie este de natură a cauza un prejudiciu, și deci aceeași contrafacere a iscăliturii a semnatarilor constituie delictul de fals în acte private, prevăzut și pedepsit de art. 127 din Codul penal.

2. Judecătorii fondului sunt ținuti a motiva hotărîrile lor în sensul că ei sunt datorți a arăta împrejurările de fapt de unde 'și fac convingerea și probele ce constată acele împrejurări.

De asemenea mai sunt datorți a discuta alibiurile ce ar face imposibilă existența delictului și cestiunile de drept ce ar șterge criminalitatea faptului.

Crezămîntul însă ce magistrații ar putea da depunerilor de martori ascultați, deducțiunile și convingerea ce

dânșii pot trage din împrejurările de fapt arătate, aceasta formează lucrarea inimă a conștiinței lor care scapă de sub ver-ice control.

3. In delictul de falsificare a unei cambii, faptul că judecata nu discută împrejurarea că la bancherul unde s'a scontat cea cambie nu s'a găsit nici un borderoii privitor la nemotivarea holăririi asupra acestui punct, nu constituie o omisiune esențială, căci lipsa unui asemenea borderoii nu este, în favoarea celui care a falsificat cambia, o probă decisivă care să facă neapărat imposibilă existența delictului, ci este o simplă presumpțiune din care se poate deduce negligența bancherului, presumpțiune ce poate fi combătută prin ori-ce alte împrejurări ce stabilesc că delincentul s'a servit cu cambia falsă.

4. Legiitorul, prin art. 127 din Codul penal, pedepsind pe acela care cu bună știință se servă de un act fals, instanța de fond este deci datoare să constate dacă actul cu care se servă delincentul, întrunește toate elementele falșului, și dacă în momentul când inculpatul s'a servit de dânsul, cunoștea falșitatea lui, și odată stabilite aceste elemente, judecata numai are nevoie să motiveze și asupra intențiunii frauduloase, căci simplul fapt de a se împrumuta cine-va cu bani pe o cambie ce o cunoaște ca falșă, implică în sine intențiunea frauduloasă a sa de a induce în eroare buna credință a împrumutătorului.

5. Constatarea faptelor întră în atributul instanțelor de fond, și decisiile lor în această privință scapă de ver-ice control.

Decisiunea 952/901.—Respingerea recursurilor făcute de o parte de C. Dobrescu-Argeși și Elena Ionescu ca condamnați, și de altă parte de I. Niculescu ca parte civilă, în contra decisiunii Curței de apel din București, secția II, cu No. 63/901.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier N. Predescu;

Pe d-l avocat Vlădescu-Olt în desvoltarea motivelor de casare invocate de I. Niculescu, parte civilă, și în combaterea motivelor de casare invocate de C. Dobrescu-Argeși și Elena Ionescu;

Pe d-nii avocați C. Cernescu, D. Comșa, Em. M. Porumbaru, Al. Djuvara, Tache Ionescu și T. Policrat în desvoltarea motivelor de casare invocate de C. Dobrescu Argeși și Elena Ionescu, și în combaterea motivelor invocate de I. Niculescu;

Pe d-l procuror de secție Ștefan Stătescu în concluziuni;

Deliberând,

Având în vedere decisiunea cu No. 63/901 a Curții de apel din București, secția II, ce se atacă cu recurs atât de condamnații Elena Ionescu și C. Dobrescu Argeși, cât și de partea civilă I. Niculescu;

Având în vedere că prin această decisiune Curtea a condamnat pe Elena Ionescu și C. Dobrescu Argeși, cea d'intâi pentru că pe o cambie, subscrisă în ordinul banchierului din Ploesti, Mendel Predinger, a contra-făcut semnăturile lui Iosef Bunesu și Grigore Poinăreanu, adăgând d'asupra numelor lor cuvintele, «bun

și aprobat de noi solidari», iar pe cel de al doilea, C. Dobrescu Argeși pentru că cu bună știință s'a servit de acest act fals, pentru a împrumuta bani de la sus-numitul Predinger;

Că prin aceeași decisiune Curtea a respins pretențiunile civile ale lui I. Niculescu pe motiv, că paguba de care se plânge nu isvorăște din falșul imputat sus numitei Elena Ionescu, nici din întrebuintarea actului falș de către C. Dobrescu Argeși, iar dacă paguba lui ar avea de cauză o escrocherie comisă în urma falșului de mai sus, dar aferent acestui falș, cererea de despăgubire urmează a fi respinsă, căci din împrejurările de fapt, produse înaintea instanței de fond, nu rezultă că a existat escrocherie;

Asupra unicului motiv de casare invocat de Elena Ionescu și motivul I invocat de C. Dobrescu Argeși:

I. «Violarea și greșită interpretare a art. 127 din Codul penal, combinat cu art. 275 Cod comercial și 1180 din Cod civil. Esces de putere.

«Nu există în speță legalmente delict și nici prin urmare autor sau complice al acestui delict.

«Nu se poate legalmente falsifica un act nul și prin urmare nu poate fi cine-va pedepsit pentru falsificarea unui act nul: «quod nullum est nullum producit effectum».

«Pentru existența și pedepsirea falșului unei cambii se cere neapărat că acest falș să fie de natură a cauza prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu persoanei a cărei iscălitură s'a falsificat sau primitorului cambiei.

«Or cambia incriminată în valoare de lei 5000 purtând iscăliturile falsificate ale lui Iosef Bunesu și Grigore Poinăreanu cu mențiunea de «ban și aprobat» de noi solidari, fiind constant că dânsii sunt proprietari, trebuia conform art. 275 Cod. com. și art. 1180 C. civ. să conțină și mențiunea sumei de bani în litere; astfel nulă fiind această cambie, prin aceasta numai, nu puteau legalmente dânsii să fie îndatorați la plata ei și prin urmare această falsificare nu le putea cauza nici un prejudiciu.

«Început de probă contră-le dacă s'ar fi considerat cambia pentru a fi putut face admisibilă contră-le proba cu martori, trebuia să fie constant că Predinger primitorul ei, să fi numărat banii prevăzuți într'ensa acestor persoane, sau cel puțin în prezența lor; orî este constant chiar din decisiunea Curții că banii Predinger 'i-ar fi numărat lui C. Dobrescu Argeși fără ca și acesta să fi fost față.

«Ca să fi fost prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu pentru Predinger, primitorul cambiei, pe lângă declarația formală și autentică a lui, într'un proces civil relativ tot la această cambie, că el primind-o astfel, numai pe iscălitura lui Dobrescu Argeși, iar nu și pe iscăliturile false ale lui Iosef Bunesu și Grigore Poinăreanu, și fiind constant chiar din decisiunea Curții, că el știa pe aceștia că, sunt proprietari, iar nu comercianți, trebuia ca onor. Curte să constate în fapt că atunci când el a primit această cambie fără ca iscăliturile codebitorilor solidari să fie precedate de mențiunea «sumei în litere» în adevăr s'a înșelat sau a fost înșelat asupra lipsei acestei formalități iar nu cum zice Curtea cum că, este posibil ca Predinger, cu toate că, era bancher, să se fi înșelat, să nu fi băgat de seamă

lipsa acestei formalități, de oare ce legea este presupusă cunoscută pentru toți, nimeni adică nu este presupus că, nu cunoaște legea, mai cu seamă Predinger cel mai însemnat bancher din Ploiești.

«Rea interpretare a art. 127 C. p. și esces de putere.

«In adevăr, ca să fiu vinovat de delict de a fi usat de fals, trebuia mai întâi ca să fi existat în persoana Elenei Ionescu delictul de fals cu toate elementele lui.

«Or luând faptele așa cum le presintă Curtea nu rezultă că, ar fi existat în speță măcar posibilitatea de prejudiciu pentru codebitorii solidari Iosef Bunescu și Gr. Poinăreanu de oare ce ei, nefiind comercianți și semnătura lor fiind precedată numai de mențiunea «bun și aprobat» neurmată de suma în litere, nu numai că, pretinsa poliță nu avea valoare conform art. 275 Cod comer. dar încă ea nu putea sluji nici de probă a unei creanțe civile de oare ce și art. 1180 C. civil cere aceiași formalitate.

«Curtea pretinde totuși că, actul s'ar putea lua ca început de probă scrisă care să se completeze cu martori și presumpțiuni.

«Dacă am ajunge la necesitatea de a completa proba prin martori, atunci e absolut evident că nu poate fi posibilitate de prejudiciu, căci, cum să se găsească martori cari să spună că, Bunescu și Poinăreanu a luat vre o sumă de la Predinger sau s'au obligat solidari cu Dobrescu, când aceștia nu luaseră nimic, nici nu se obligaseră la nimic. Curtea numai prin esces de putere admite c'ar fi posibilitate de prejudiciu pentru un bancher, atunci când a primit o poliță cu niște debitorii solidari ale căror semnături nu erau precedate și de «suma în litere», și mai cu seamă atunci când pentru a găsi posibilitatea de prejudiciu înlătură însăși depoziția lui Predinger de la secția II a Curții făcută prin conlusiunile sale scrise și de unde se vede că, acesta din urmă a comptat numai pe solvabilitatea lui Dobrescu a cărui semnătură o cunoștea. Este inadmisibil că Predinger să fi comptat pe iscăliturile debitorilor solidari fără a le cunoaște și fără ca ei să fi semnat în fața lui».

Având în vedere că ambele aceste motive de casare se întemeiază pe același sistem de argumentare, adică acela, că o cambie scrisă de o persoană străină nu poate produce nici un efect și prin urmare nici un prejudiciu, dacă subscriitorul ei nu a trecut în litere în mențiunea de bun și aprobat suma coprinsă în acea cambie, conform art. 275 din Codicile comercial; Că, în specie, această formalitate cerută de lege ne fiind îndeplinită, cambia dată lui Predinger era lipsită de orî ce efect, nu putea produce nici un prejudiciu și, în lipsa acestui element constitutiv al delictului de fals, nu se putea imputa nici Elenei Ionescu că a comis un fals, nici lui C. Dobrescu Argeșli că s'a servit cu bună știință de un act fals;

Considerând că nicăeri legiuitorul nu pronunță nulitatea obligațiunei subscriitorului unei cambii pentru neîndeplinirea formalității cerută de art. 275 din Cod. comercial;

Că singurul efect ce produce lipsa acestei formalități consistă în aceea, că cambia neregulată făcută nu mai poate face probă completă prin ea însăși, dar ea nu

este despuată pentru aceasta de orî ce efect, căci ea poate servi, ca orî-ce înscris sub semnătură privată, de un început de probă scrisă ce poate fi completat prin marturi și presumpțiuni;

Că pe cât timp dar cambia făcută în condițiunile de mai sus poate produce un efect juridic, rămâne învederat că contrafacerea iscăliturii semnatarilor dupe o asemenea cambie este de natură a cauza un prejudiciu, și deci argumentarea recurenților lipsește de bază, iar motivele de casare urmează a se respinge ca neîntemeiate.

Asupra motivelor II, III, V propuse de C. Dobrescu-Argeșli:

II. «Nemotivare.

«Dovedind înșiși declarațiunile lui Predinger că, în cambia de 5000 lei iscăliturile codebitorilor solidari n'au comptat pentru dânsul, căci alt-fel nu se explică de ce,—el—bancher a primit o poliță neconformă legii; la aceasta Curtea răspunde că, e posibil că Predinger, măcar că este bancher, să se fi înșelat, fără să motiveze dânsa, arătând împrejurările cum și pentru ce s'a înșelat?

III. «Exces de putere, nemotivare, violarea art. 153, 185 și 186 Pr. penală și eroare grosieră de fapt.

«Am produs mai mulți martori și am dovedit că în ziua de 18 Septembrie când Predinger pretinde că am fost în biurul său la Ploiești, eu eram la Iași. Curtea recunoaște că, martorii mei sunt veridici; cu toate acestea ea 'i înlătorează fără a motiva pentru ce?

«Curtea comite un exces de putere căci înlătorează fără a motiva, martorii ascultați sub prestare de jurământ conform legii,—pentru a se rezima pe o declarație a comisariului gărei din București, care nici n'a fost citat, nici n'a depus știința sa sub prestare de jurământ, violând, prin urmare, și art. 153 din Procedura penală;

«Acest exces de putere este comis și din cauza unei erori grosiere de fapt confundându-se de Curte consfăturile sătenești cu congresele învățătorilor și inducându-se că, nu puteam fi la acea dată la Iași, nefiind congres de învățători pe când eu vorbeam de consfăturii sătenești».

V. «Omisiune esențială. Am susținut înaintea Curții după cum se poate vedea și din conlusiunile mele scrise atașate la dosar că, o probă peremtorie de faptul că, eu n'am usat de fals și de polița falsificată și că, contrariu afirmațiunei lui Predinger n'am primit bani de la el pe acea poliță, este că, cu ocasiunea descinderii făcută de d. jude instructor al tribunalului Prahova, la el nu s'a găsit nici un borderou și nici în verî o altă parte consemnat că zisul bancher a făcut această afacere.

«Curtea însă omite a se pronunța asupra acestui punct «esențial în cauză».

Având în vedere că aceste motive au de obiect de a critica decisiunea Curții de apel, pentru că nu ar fi motivată, și pentru că magistrații fondului, ne fiind seamă de împrejurările de fapt propuse de C. Dobrescu-Argeșli, și-au format o credință eronată;

Considerând că judecătorii fondului sunt ținuți în

adevăr a motiva decisiunile lor, în sensul că ei sunt datorii a arăta împrejurările de fapt de unde ei își fac convingere, și probele ce constată acele împrejurări ;

Că magistrații mai sunt datorii asemenea a discuta alibiurile ce ar face imposibilă existența delictului, și cesiunile de drept ce ar șterge criminalitatea faptului ;

Că crezământul însă ce magistrații pot da depunerilor de martori ascultați, deducțiunile și convingerea ce dânsii pot trage din împrejurările de fapt arătate, aceasta formează lucrarea intimă a conștiinței lor și scapă de sub verice control ;

Considerând că în specie Curtea discută toate cesiunile de drept, cercetează alibiul propus de inculpat, și motivează pe larg asupra împrejurărilor și probelor produse în instanță ;

Că dacă din probele administrate magistrații fondului nu și-au putut forma convingerea despre inocența inculpatului C. Dobrescu-Argeși, ci din contră s'a convins de existența delictului și de imputabilitatea acestuia delict inculpatului, convingerea magistraților în această privință nu poate fi criticată, conform principiului stabilit mai sus ;

Că de asemenea în ce privește faptul, că Curtea nu discută împrejurarea că la bancherul Predinger nu s'a găsit nici un borderoș privitor la cambia falsificată, nemotivarea Curții asupra acestui punct nu constituie o omisiune esențială, căci lipsa unui asemenea borderoș nu forma în favoarea inculpatului o probă decisivă care să facă neapărat imposibilă existența delictului, ci forma o simplă presumpțiune din care se putea deduce și neglijența bancherului, presumpțiune ce putea fi combătută și pe care Curtea o înlătură într'un mod implicit, pe cât timp ea constată din alte împrejurări că C. Dobrescu-Argeși s'a servit de cambia falsă ;

Că, în consecința celor de mai sus expuse, rămâne stabilit, că decisiunea Curții nu poate fi criticată nici pentru lipsă de motive, nici pentru omisiune esențială, nici pentru violarea regulilor de probațiune în materie penală, ast-fel că câte și trele motive invocate urmează a fi respinse ca fără temei.

Asupra motivului al IV-lea invocat de C. Dobrescu-Argeși :

«Violarea art. 127 și nemotivare.

«În adevăr, pe când în ceia ce privește pe Elena Ionescu, Curtea stabilește cele trei elemente ale delictului : intenția frauduloasă, faptul material și posibilitatea de prejudiciu, în ce privește însă pe Dobrescu care era acusat de delictul de us de falș prevăzut în ultima parte a art. 127, Curtea arată faptul material și posibilitatea de prejudiciu, dar nu motivează cu nimic că Dobrescu a avut intenția de a înșela pe cine-va. Mai mult. Dacă luăm faptele așa precum le arată Curtea, nu poate fi vorba de intenția lui Dobrescu de a înșela pe Predinger, Bunescu sau Poinăreanu.

«Dacă e adevărat că trebuie să căutăm intenția agentului delictului de us de falș în momentul când acel delict s'a comis nu e mai puțin adevărat că, intenția lui din acel moment să deduce din toate circumstanțele cauzei fie ele, chiar subsecvente momentului delictului.

«Or proba că Dobrescu n'a avut nici odată intenția să înșele pe Predinger, reese nu numai din faptul științei lui că, Predinger compta numai pe solvabilitatea sa dar și din acela că, n'a lăsat pe Bunescu și Poinăreanu să opună lui Predinger viciul cambiei ci, a achitat-o înainte de aceasta. Nu poate fi intenția de a înșela pe cine-va chiar când îi dai o poliță cu codebitorii solidari ale căror semnături sunt falsificate, când reese evident că, intenția ți-a fost să plătești singur acea poliță, când ai și plătit-o.

«De asemenea el nu putea avea intenția de a înșela pe niște codebitori solidari, cari îi promisesea concursul când înainte de a se declara semnăturile în falș și înainte ca Bunescu și Poinăreanu să ia ver o poziție în proces față cu Predinger, Dobrescu a achitat-o.

«Din această circumstanță subsequentă, rezultă intenția lui Dobrescu de a plăti el singur polița și de a nu înșela pe nimeni.

«În tot cazul, Curtea ar fi trebuit să arate ea alte circumstanțe din cari să rezulte că Dobrescu a avut intenția de a înșela ; fiind-că în cazul lui Dobrescu fiind vorba de us de falș, iar nu de falș, nu se poate zice ca la Elena Ionescu, cum zice Curtea, că numai din simplul fapt al contrafacerei rezultă și intenția frauduloasă,— ceea ce de altminterlea e foarte contestabil».

Considerând că, prin art. 127 din Codic. penal, legiuitorul pedepsește pe acela care cu bună știință se servește de un act falș ;

Că, prin urmare, instanța de fond este datoare să constate dacă actul, cu care s'a servit inculpatul, întruște toate elementele falșului, și dacă în momentul când inculpatul s'a servit de dânsul, cunoștea falșitatea lui ;

Considerând că în specie Curtea cercetează ambele aceste elemente ale delictului pedepsit de art. 127 C. p., și le constată în sarcina lui C. Dobrescu-Argeși ;

Că, odată aceste elemente ale delictului fiind stabilite, Curtea nu mai avea nevoie a motiva și asupra intențiunei frauduloase a sus-numitului inculpat, căci simplul fapt de a împrumuta cine-va bani pe o cambie, ce o cunoaște ca falșă, implică în sine intențiunea frauduloasă a celui ce se împrumută, de a induce în eroare buna credință a împrumutătorului.

Asupra motivului invocat de I. Niculescu, parte civilă:

«Reaua interpretare a art. 5 comb. 60 Pr. penală. Eroare gravă de fapt cu exces de putere. Art. 60 Pr. penală glăsuște: «orî cine se va socoti vătămat prin vrea o crimă sau delict, va putea aduce plângere și a se constitui parte civilă» combinat art. 5 Pr. penală «plângerea nu poate procede de cât de la persoana care direct sau indirect a suferit vătămare în urmarea unei infracțiuni».

«Într'adevăr, conform art. 60 Pr. penală am reclamat Ministerului public, delictul de falș comis de recurență și fără să fie contestat am stat în ambele instanțe susținându-mi dreptul meu.

«Prima instanță a judecat că fapta mea de a lua piesa incriminată și a da o alta valabilă în locu-i constituie un act de bine facere, hotărînd că nu trebuie să fiu despăgubit ;

«Onor Curte apelativă, printr'un considerant stabilește: nici prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu n'a existat pentru mine, hotărând la fel, a nu fi despăgubit, motivând alt-fel.

«In ambele cazuri, rea interpretare a sus citatelor texte de lege, căci necontestat în fapt, prejudiciul l'am suferit plătind, din cauza și prin faptul recurențelor peste 5000 lei, existența prejudiciului 'și are sursa în piesa incriminată și în chip indirect, prin întrebuintare de mijloace frauduloase am suferit această pagubă, iar onor Curte denaturează cuprinsul actelor din dosar comițând un esces de putere, când printr'un considerant al său, stabilește că nu aș fi dovedit aceste manopere frauduloase ex. scrisoarea cu ipotecarea morei».

Având în vedere că Curtea constată în fapt că I. Niculescu a voit să vie în ajutorul lui C. Dobrescu-Argeși și, pentru a retrage de la banchierul Predinger cambia falsă cu care sus-numitul se servise, a dat acestui banchier o altă cambie de care a rămas răspunzător;

Că Curtea mai constată asemenea că, pentru a face aceasta, I. Niculescu nu a fost victima unei amăgiri sau a unor manopere frauduloase exercitate de C. Dobrescu-Argeși;

Considerând că odată ce Curtea stabilește astfel faptele într'un mod suveran, cu drept cuvânt dânsa a respins pretențiunile civile ale lui I. Niculescu, căci prejudiciul, ce pretindea că a suferit, nu provine nici din întrebuintarea actului fals pentru care C. Dobrescu-Argeși fusese dat în judecată, nici dintr'un alt delict de escrocherie, ce nu s'a putut stabili înaintea instanței de fond;

Că întru cât constatarea faptelor intră în atributul instanțelor de fond, decisiunea Curții de apel scapă de sub verii ce control și deci mijlocul de casare rămâne neîntemeiat.

Pentru aceste motive de acord cu conclusiunile d-lui procuror Stătescu, Curtea respinge toate recursurile.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența de la 27 Septembrie 1901

Președenția D-lui N. C. SCHINA, Judecător

Teodor Mandrea cu Paul Negulescu

Sentința civilă No. 577/901

Competință. — Judecător și grefier urmăriți de o parte pentru prejudiciu cauzat cu ocazia instrumentării unui act. — Instanța care trebuie să-l judece. — (Art. 305, 308 și 726 Pr. civ.).

Urmărirea făcută în contra unui judecător de tribunal pentru reparațiunea unui prejudiciu ce s'ar fi cauzat unei părți în cazul când judecătorul a instrumentat conform art. 726 Pr. civilă, este de competența Curței de apel a o judeca.

De asemenea dacă judecătorul a fost asistat de grefier, acesta neavând alt rol de cât a contrasemna actul făcut de judecător și pentru care acesta ar fi tras la răspundere, răspunderea grefierului nu poate

fi de altă natură de cât aceea a judecătorului, deci și urmărirea sa este tot de competența Curței a o judeca.

S'a ascultat: d-l avocat N. Mitescu din partea părâtului Paul Negulescu în dezvoltarea incidentului de incompetență ce a ridicat și reclamantul Teodor Mandrea în combateri.

Tribunalul deliberând,

In ceea ce privește acțiunea intentată de d-l Teodor Mandrea contra d-lui Paul Negulescu:

Având în vedere că acțiunea intentată în contra d-lui P. Negulescu constituie o urmărire a acestuia din urmă pentru reparațiunea unui prejudiciu pe care l-ar fi ocazionat reclamantului instrumentând în calitate sa de judecător conf. art. 726 Pr. civ. veche;

Considerând că art. 305 Pr. civ. enumără cazurile în care judecătorul se poate urmări și anume:

1. Dacă se pretinde că în timpul cercetării sau judecății pricinii, a lucrat cu vicleșug sau a fost mituit;

2. In casurile în cari legea îi declară răspunzător;

3 In cas de tăgadă de dreptate.

Considerând că în art. 726 Pr. civ., legiuitorul nu declară responsabil pe judecătorul instrumentând în ipoteza prevăzută în acest text de lege, ceea ce cere art. 305 al. II pentru a fi loc la urmărire contra judecătorilor, de unde ar părea să rezulte că judecătorul instrumentând conf. art. 726 Pr. civ. nu ar fi supus nici unui fel de responsabilitate;

Considerând că în ori-ce cas, responsabilitatea rezultând dintr'o instrumentare conf. art. 726 Pr. civ., nu poate fi de o altă natură de cât aceea care ar rezulta pentru funcționari, conf. art. 305 Pr. civ., și că deci nici judecarea ei nu poate fi de o altă competență de cât tot de aceea a Curții, conf. art. 308 Pr. civ.

In ceea ce privește urmărirea contra lui C. Popescu:

Având în vedere că acțiunea intentată de d-l Mandrea contra d-lui Popescu constituie o urmărire a acestuia din urmă în reparațiunea unui prejudiciu ce l'ar fi ocazionat instrumentând în calitate sa de grefier la secțiunea notariat pe lângă d-l judecător Paul Negulescu;

Că atare Popescu n'a făcut alt de cât a contrasemnat actul pentru care d-l Negulescu este tras la răspundere, și prin urmare răspunderea neputând fi de altă natură de cât ca aceea a d-lui Negulescu câtă a cădea în competența Curței de apel conf. art. 308 Pr. civ.;

Considerând că fostul grefier Popescu -cu fostul judecător Negulescu sunt solidari responsabili pentru omisiunea ce li se impută și deci pentru o bună administrare a justiției, acțiunea intentată contra lui Popescu câtă a fi judecată de aceeași instanță ca acțiunea intentată contra lui Negulescu.

Pentru aceste motive, tribunalul, admite incidentul ridicat de partea defendoare și în consecință:

Declină competența d'a judeca acțiunea intentată de d-l inginer Theodor Mandrea cu petiția din 11 Septembrie a. c. și dispune ca dosarul să se înainteze d-lui Prim-Președinte al Curței de apel București.

(ss) N. C. Schina, G. N. Tabacovici.

Grefier (s) I. Măldărescu.

NECROLOG

Miercuri 14, ale lunii curente, a avut loc la cimitirul Eternitatea din Iași înmormântarea regretatului Mihail Grigoriu, fost membru la Curtea de apel din Iași și acum de curând retras la pensie. De și timpul era foarte defavorabil, totuși o mare adunare de prieteni și cunoscuți, în care s'a putut observa mai toți magistrații și avocații baroului ieșan, au ținut să conducă până

la ultima sa locuință pe demnul magistrat care, un șir îndelungat de ani, a distribuit justiția, nelăsând în urma lui de cât regrete din partea acelor care l'a cunoscut și au putut să aprecieze meritele sale

Primul președinte al Curței apelative din Iași, d-l I. Th. Burada, a pronunțat, cu această tristă ocaziune, o cuvântare emoționată, în care a arătat meritele celui dispărut dintre noi pentru vecinicie. Eată cuvintele, pline de emonțiune, pe care demnul și înaltul magistrat le a rostit la adresa fostului său coleg :

Prea sfințite Părinte,

Intristată adunare

Nu au trecut decît două luni decînd, cu ocaziunea solemnității deschiderii anului judecătoresc, exprimam regretele întregii Curți pentru retragerea din rîndul nostru a iubitului coleg Mihail Grigoriu, și eată că, astăzi, neașteptat, moartea răpîndul dintre noi, ne am adunat înjurul secriului unde zac remășiștile sale pămîntești, pentru a spune ultimul adio, pentru a aduce ultima salutare și amintire îndurerată. Și mi-a fost sortit mie, vechiul său amic și coleg, de a arăta, în numele Curței de apel din Iași, din care a făcut parte aproape un patrar de veac, condoleanțele sale intristatei familii, și de a exprima jalea de care este cuprinsă.

Îmi îndeplinesc această dureroasă îndatorire cu pietate frățească și adîncă afecțiune eu care l'am cunoscut de aproape, de oare ce am conlucrat împreună o serie de ani atît la Curtea din Focșani cît și la Curtea din Iași.

Mihail Grigoriu, după ce obținut titlurile de licențiat în drept de la facultatea din Paris și doctor în științele politice de la facultatea din Liège, a ocupat pe rînd funcțiunile de procuror, membru de sedință, președinte și prim președinte la tribunalele de Botoșani, Iași și Covurlui, membru la Curțile din Focșani și Iași.

Magistrat integru și om de samă, a fost un viu exemplu de statornicie și stăruință într'u îndeplinirea misiunii grele ce exercita. Coleg îndatoritor și afabil, de o amenitate blîndă în raporturile sociale, modest și sobru, fără exagerare, se poate zice cu drept cuvînt că a fost incarnarea deplină a judecătorului înăscut.

Figura sa va trăi neîncetat în mijlocul nostru, și adese ori, în desbaterile noastre obișnuite, ne revine și ne înconjoară oare cum atmosfera modului său original de a gîndi și discuta : netransigență cumpătată de convingere, suflet drept și formularea sentențioasă de pretor roman în care își exprima părerile.—O prețioasă colaborare.

Și acum, după ce se retrăsese dintre noi pentru a se odihni, după trei zeci ani de muncă, moartea neîndurată a pus capăt zilelor sale, după o scurtă suferință culminantă a unei afecțiuni cronice.

S'ar fi putut, după rînduiala normală a naturei, să rămîne încă mult timp între cei ce l'a iubit, căci el nu avea decît 59 de ani.

Mihail Grigoriu, ca preotul cuvios, servitor cu rîvnă a celor sfinte, ne pregetat și-a pironit toată mintea, și-a dirigit toată harnicia numai în îndeletnicirile judecătorești, numai în altarul justiției,—cea ce este vrednic de însemnat ca un adaos la eminentele sale însușiri !

Intristată adunare !

Slab și fără putere este prinosul nostru de adîncă durere, pentru a face să vieze încă o dată înaintea noastră ființa colegului și amicului nostru, dără atîta putem !

Numai atîta mîngăere aducem familiei, prietenilor și nouă înșine.

Înaintea deslegării supreme a tot ce a fost încheiat pentru viață,—doar de mai rămîne urme și semne neșterse în lumea ideală a amintirii noastre în care trăește cît trăim și noi imaginea celor ce am pierdut.

Și astfel plecându-ne pe mormîntul deschis să zicem, după datina religioasă a strămoșilor : odihnească în pace ! fiei țerna ușoară !

Și acum cînd Mihail Grigoriu nu mai este printre noi, cînd el 'șia plătit obștescul tribut, de și cam de timpuriu, fie ne permis și nouă, ca unul ce l'am cunoscut și putut aprecia, să depunem o lacrimă pe mormîntul încă cald acestui om de bine, acestui judecător imparțial, care, în tot cursul vieții sale, a știut să-și facă numai prieten și să nu lase în urma lui de cât regrete.

D. A.

BIBLIOGRAFII

A apărut în broșură, în editura acestui ziar, str. Carol No. 19, importantul studiu «Iarășii asupra art. 7 din Constituție» de d-l

G. FLAIȘLEN

Consilier la Curtea de Apel București

De vînzare la Tipografia ziarului *Curierul Judiciar*, în București, str. Carol 19 și la librăriile *Socec, Alcalai și H. Steinberg*.

Prețul 1 leu

A apărut în Tipografia H. Goldner, Iași, în broșură un important studiu :

Despre delictul Politic

de

M. ȘUTU

Consilier la Curtea de apel Iași

Prețul 1 leu

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cît mai neîntîrziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat său timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați : Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru.